РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
26 У 14858/17
Дана 17.06.2022. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Пајовић, председника већа, Весне Иконић и Весне Даниловић, чланова већа, са судским саветником Немањом Вујовићем, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужбама тужилаца АА из ..., ..., чији је пуномоћник Биљана Милидраговић, адвокат из Новог Сада, Димитрија Туцовића бр. 6 и ББ из ..., ... бр. ..., чији је пуномоћник Љубица Хоџић, адвокат из Београда, Ресавска бр. 19, поднетим против туженог Министарства правде Републике Србије, ради поништаја решења туженог број: 740-07-01835/2014-22 од 21.09.2017. године, уз учешће заинтересованог лица ВВ из ..., ..., у предмету именовања јавног бележника, након усмене јавне расправе одржане дана 16.06.2022. године, у нејавној седници већа, одржаној дана 17.06.2022. године, донео је

П Р Е С У Д У

I Тужбе **СЕ ОДБИЈАЈУ**.

II ОДБИЈАЈУ СЕ захтеви тужилаца за накнаду трошкова управног спора.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем о именовању јавног бележника, именована је ВВ за јавног бележника за подручје Првог основног суда у Београду, градска општина ..., почев од 01.08.2014. године.

У тужби поднетој у предмету 26 У 14858/17 дана 03.10.2017. године и дана 24.10.2017. године, тужилац АА из ..., преко пуномоћника, оспорио је законитост решења туженог органа наводећи да је конкурисао за јавног бележника за подручје Основног суда у Београду, у складу са јавним конкурсом који је тужени објавио у „Сл. гласнику РС” бр. 59 од 05.06.2014. године, те да је на сајту туженог дана 01.08.2014. године објављено мишљење конкурсне комисије о кандидатима пријављеним на јавни конкурс за именовање јавних бележника ради попуњавања првих 100 јавнобележничких места, а потом је тужилац добио решење Министарства правде о именовању ВВ, са истим заводним бројем, као што је и број овде тужбом оспореног решења. Даље је навео да је својом тужбом заведеном под 13 У 11151/14 од 29.08.2014. године затражио поништај свих 94 решења о именовању јавних бележника ради попуњавања првих 100 јавнобележничких места и понављање поступка именовања по расписаном конкурсу, а да је Управни суд својим решењем наложио раздвајање

поступка по тој тужби на 94 поступка, с тим да је решење којим је именована ВВ разматрано у предмету У 11343/14. Својом пресудом У 11343/14 од 31.08..2017. године, Управни суд је тужбу тужилаца уважио и оспорено решење поништио, предмет вратио туженом органу на поновно одлучивање. Поступајући по наведеној пресуди Управног суда, тужени је дана 21.09.2017. године донео под истим заводним бројем ново решење којим је поновио именовање јавног бележника ВВ за подручје Првог основног суда у Београду, ГО ..., почев од 01.08.2014. године. У наставку тужбе тужилац се позвао на наводе поменуте тужбе заведене под 13 У 11151/14 указујући да су у тој тужби оспорили састав испитне и конкурсне комисије које су формиране супротно одредбама члана 178. став 2. и 3. у вези са чланом 146. став 1. и 2. Закона о јавном бележништву, а с обзиром да су у испитној комисији која је именована у априлу 2013. године, поред друга два члана била и сва три члана конкурсне комисије иако је Закон имао у виду две различите комисије једну – испитну комисију (пред којом се врши полагање јавнобележничког испита) и другу – конкурсну комисију (која треба да обави посао Коморе и да своје мишљење о кандидатима), а да је идентичност или бар делимична идентичност ових комисија била могућа, то би у закону свакако било наведено. Општеприхваћени стандард је да свака конкурсна комисија мора да буде непристрасна, а то није било могуће обезбедити у ситуацији када су значајан број кандидата за именовање баш они испитивали што је довело до тога да кандидати који су полагали испит пред другом испитном комисијом 2012. и 2013. године не буду равноправни, па им с тога под једнаким условима нису доступна ни радна места, а нису једнаки ни пред законом. Чланови комисије су своје мишљење о кандидатима дали на основу разговора са кандидатима који су трајали по неколико минута, што је за резултат имало да кандидати који су пред њима полагали испит имају знатно веће оцене у рубрици која се зове „Комисија" што и јесте и логично и нормално, јер се свако јасније мишљење о кандидату може стећи за дужи временски период или из два разговора (испит+разговор), него само из једног разговора (када први пут неког видите на пар минута), на који начин је поступљено и супротно члану 32. - 38. Закона о општем управном поступку и члану 6. Устава РС, јер су из рада конкурсне комисије морали бити изузети чланови испитне комисије, па ако је оцена на јавнобележничком испиту један од критеријума за избор, ситуација да вас иста лица испитују и оцењују знање, а после вас бирају на основу те оцене, значајно подиже могућност коруптивне праксе, при чему више од 90% именованих кандидата за територију Београда чине кандидати који су испит положили 2014. године, првенствено они који су испит положили у априлу, мају и јуну 2014. године и то су они кандидати које су чланови комисије и испитивали и оцењивали највишим оценама, које понашање може довести у сумњу непристрасност испитивача, када иста лица учествују прво испитујући одређени број канидата, а затим их препоручујући у свом мишљењу (одлука Уставног суда У. 534/2011, Европски суд за људска права у предмету Le Compte, Van Leuven u De Mayer против Белгије, пресуда од 23.06.1981., 58 и De Hoan против Холандије, пресуда од 26.08.1997. године, 51). Тужилац је у тужби надаље поновио и наводе тужбе у предмету 13 У. 11151/14 којима је указано на повреду одредаба закона о предвиђеном броју јавних бележника којих је, сагласно члану 179. Закона о јавном бележништву требало да буде изабрано 100, након чега би се одржала оснивачка скупштина Коморе, коју је у конкретном случају чинило 94 бележника у тренутку када је основана Скупштина удружења: Јавнобележничку комору Србије од 15.08.2014. године, чинило је 94 бележника именованих оспореним решењима Министра правде чиме је поменута

одредба Закона о јавном бележништву експлицитно повређена, с обзиром да није било Законом прописаних услова неопходних за одржавање оснивачке скупштине и формирање јавнобележничке коморе. Указао је и на спорaн критеријум успеха на јавнобележничком испиту и промену правила полагања испита регулисаног Правилником о полагању јавнобележничког испита („Службени гласник РС”, бр. 71/11...31/13), који је делом измењен Правилником о изменама и допунама од 04.04.2013. године којим су значајно промењена правила полагања, па је између осталог прописано да се испитна комисија, уместо до тада прописаних шест чланова, с тим што једног кандидата проверавају три члана комисије, састоји од пет чланова, испит се полаже пред свим члановима комисије, а просечна оцена на испиту је добијана сабирањем оцена чланова комисија и дељењем са бројем оцена. Кандидати на усменом делу испита су оцењивани за сваку област (укупно 3) до 2013. године од стране два члана комисије од укупно три члана, а након 2013. године су оцењивани од свих пет чланова комисије, што свакако ствара разлику, када кандидата оцењује два или пет чланова комисије. Све те околности су у великој мери утицале да се број канидата који су положили испит повећа, као и просек оцена које су добијали, а на ту околност је утицала и промена чланова испитне комисије у којој је, од професора са Правног факултета остао само проф. ГГ коме су се у међувремену прикључили и проф. ДД и проф. ЂЂ, док су из Комисије изостављени проф. ЕЕ, проф. ЖЖ, проф. ЗЗ и проф. ИИ, чија су места заузели заменик Републичког јавног тужиоца ЈЈ и државни секретар у Министарству правде КК. На конкурсу за именовање јавних бележника учествовали су канидати који су испит положили по два различита подзаконска акта, чије се одредбе у знатној мери разликују а које су у крајњој линији довеле до тога да један од критеријума за именовање – успех на јавнобележничком испиту не буде исти за кандидате који су полагали по основном Правилнику и за кандидате који су испит полагали по измењеном Правилнику, чиме је повређено уставно начело једнакости грађана и извршен директан утицај на будуће именовање. Комисија такође није применила одредбе Закона о јавном бележништву којим је дефинисано који критеријуми ће се узети у обзир приликом избора између више канидата, већ су критеријуми протумачени по слободној вољи увођењем поред оцене на јавнобележничком испиту и категорије „стажа” и „комисија” и одређујући број поена, чиме је комисија произвољно тумачила и применила изричиту одредбу члана 29. став 4. Закона о јавном бележништву. Драстично кршење закона је сам начин на који је комисија извршила „бодовање” јер је тако дерогирала закон, делимично га произвољно тумачила, а делом увела одредбе које законом уопште нису прописане, с обзиром да је критеријум „врсте правних послова које су кандидати обављали и резултати које су постигли у раду” протумачен као године радног стажа иако те године у закону нису прописане као критеријум за избор, поготово нигде није прописано како ће се оне бодовати, на који начин је извршена дискриминација кандидата који имају мање година радног стажа, али и оних који имају више од 20 година стажа, јер ако је услов за избор најмање пет година након положеног правосудног испита, што сви канидати испуњавају, онда је извршена дискриминација оних који имају више од 20 година стажа јер се поставља питање зашто се за то мерило највише могло добити 20 бодова, независно од година радног стажа. Осим тога комисија је затим и тако произвољно постављен критеријум произвољно применила, па је неким кадидатима у стаж рачунала године проведене у радном односу после положеног правосудног испита, а неким кандидатима је рачунала целокупан радни стаж, односно и стаж пре

полагања правосудног испита, док успех на правосудном испиту није узела у обзир упркос изричитој одредби Закона и тиме је исту дерогирала. Тужилац сматра да се под успехом на испиту мора подразумевати добијена просечна оцена, али и чињеница из ког пута је кандидат положио испит и по којим правилима, с тим да је комисија одредила да је једини меродаван критеријум просек оцена који ће се бодовати тако да се просечна оцена множи са 10, што нигде није прописано, нити Закон даје приоритет било ком од четири критеријума за избор између више кандидата. Комисија је произвољно дала примат само једном прописано одређеном критеријуму и то делимично, тумачећи произвољно законску одредбу. Трећи критеријум који се бодовао од 0 – 15 бодова је утисак о кандидату који је у табели означен ознаком ,,Комисија", а односи се на разговор који је конкурсна комисија обављала са кандидатима и који је у просеку трајао пар минута, с тим да је у мишљењу конкурсне комисије наведено да је тај критеријум бодован не само на основу личног утиска са разговора већ и на основу приложене документације, што није тачно, јер о начину на који је са кандидатима разговарано постоје тонски записи чијим слушањем се лако може закључити да са свим кандидатима није разговарано на исти начин, нису свим кандидатима постављена иста питања, време разговора са кандидатима није било исто, за неке кандидате комисија је претходно вршила увид у њихову документацију, док биографију неких кандидата уопште није ни прочитала, при чему кандидатима овај критеријум није био ни познат, нити је утисак комисије у било ком акту прописан као критеријум за предлагање кандидата, а није прописан ни начин бодовања тог критеријума, па је нејасно на основу чега су чланови комисије стручни да оцењују какав утисак оставља који кандидат и шта је то по њеном мишљењу пресудно да неког кандидата оцени са 15, а неког са 0 поена, с тим да је, имајући у виду да је могући број бодова био од 65 – 135, да је 15 бодова чинило 25 посто укупног броја бодова, оцена комисије о ,,утиску" била пресудна у великом броју именовања, чиме су прекршени не само чланови Закона и Устава, већ општа начела морала и јавног поретка, какво поступање туженог није вршење дискреционих овлашћења него груба злоупотреба права. Конкурсна комисија у поступку именовања није прибављала мишљења од органа, организација или других правних и физичких лица код којих су кандидати радили, тако да није ни ценила врсту послова и резултате које су кандидати постигли на раду, а што је као критеријум изричито предвиђено чланом 29. став 4. Закона о јавном бележништву. Предочили су суду да се након подношења (првобитне) тужбе, а с обзиром да је избор првих 100 јавних бележника и успостављање јавнобележничког система у Србији изазвало велику контроверзу у стручној јавности, више државних органа, организација, професора Правног факултета у Београду и међународних институција, огласило својим саопштењима, мишљењима, ставовима и извештајима о избору јавних бележника и начину на који је јавнобележнички систем уведен по први пут у Републици Србији, и та мишљења су цитирали у тужби. Други део тужбе тужиоца односи се на оспорено решење од 21.09.2017. године и у том делу је тужилац истакао да је и ово оспорено решење обухваћено битним повредама одредаба Закона о општем управном поступку, Закона о управним споровима, Закона о јавном бележништву, да нису примењене и неправилно су примењене одредбе Закона о јавном бележништву, Устава и Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода, да у поступку који је акту претходио није поступано по правилима поступка, да чињенично стање није правилно утврђено, а из утврђених чињеница је изведен неправилан закључак у погледу чињеничног стања, прекорачене су у решењу границе законског овлашћења и решење

није донето у складу са циљем са којим је евентуално овлашћење дато, а тужбом се тражи и да се утврди да је тужени орган поновио свој ранији акт који је већ поништен пресудом. Тужени орган је новим решењем извршио именовање истог бележника, ретроактивно, констатујући да решење које је донето 21.09.2017. године у поновљеном поступку ступа на снагу уместо поништеног са правним дејством почев од 01.08.2014. године, погрешно се позивајући на члан 5. став 3. Закона о општем управном поступку, чиме је поред битне повреде одредаба општег управног поступка, поступио супротно одредби члана 197. Устава Републике Србије јер закони и сви други општи акти не могу имати повратно дејство, само изузетно, поједине одредбе закона могу имати повратно дејство, ако то налаже општи интерес утврђен при доношењу закона. Позвали су се на одредбу члана 69. Закона о управним споровима према којој, када суд поништи управни акт предмет се враћа на сам почетак, из чега проистиче да је тужени орган морао да спроведе цео поступак именовања предвиђен одредбама Закона о јавном бележништву, а не да произвољно и поново злоупотребом права и својих овлашћења именује опет истог јавног бележника, без назначења ко су остали кандидати који су учествовали на конкурсу, које су оцене добили на правосудном и јавнобележничком испиту и које су резултате на раду остварили, односно по којим критеријумима је тужени орган утврдио да је именовани кандидат бољи од осталих кандидата. Нејасно је и да ли је тужени орган спроводећи поновни поступак, поново, у складу са одредбама Закона о јавном бележништву, образовао конкурсну комисију која обавља послове Коморе у поступку избора јавних бележника, односно да ли та конкурсна комисија за коју је нејасно да ли је у поновљеном поступку образована, дала своје мишљење о кандидатима, или је пак Министар правде искористио мишљења конкурсне комисије која је била образована у првобитном, како је суд претходном пресудом утврдио, незаконитом поступку, на основу којег су поништеним решењима били именовани први јавни бележници. У оспореном решењу које је тужени донео у поновном поступку као један од главних критеријума за поновно именовање истог јавног бележника, наведена је његова оцена добијена на јавнобележничком испиту, који критеријум је крајње споран зато што сви пријављени кандидати нису имали исте услове полагања јавнобележничког испита, односно мењана су правила полагања јавнобележничког испита, па су неки од кандидата стекли могућност добијања веће оцене услед промењених правила, што је детаљно дато у првом делу тужбе. Додали су да је тужени орган поново споменуо број бодова именованог кандидата према мишљењу конкурсне комисије као нумерички израз неког квантификовања кандидата и формирања опадајуће ранг листе кандидата из претходног незаконитог поступка, иако не постоји акт конкурсне комисије којим су одређени нумерички критеријуми за вредновање кандидата на конкурсу, као и за вредновање општег утиска о канидатима из чега се може закључити да је комисија крајње произвољно додељивала од 0 – 15 „поена”, чиме је исказана очигледна произвољност и арбитрерност конкурсне комисије која је као критеријуме за оцену „општег утиска” увела: успех на правосудном испиту, успех на студијама, додатно образовање кандидата, спремност кандидата да обезбеди просторије и опрему, врсту правничких послова на којима су радили, резултате у раду, умеће аргументовања, и затим на основу таквих критеријума оцењивала кандидате, при чему тужиоцима није на њихов захтев тужени омогућио ни да изврше увид у документацију изабраних кандидата. Такође, тужилац је у тужби навео да сматра да одредбама члана 27., 29. и 178. Закона о јавном бележништву није прописано овлашћење конкурсне комисије и министра да дају мишљења о пријављеним кандидатима и да именују јавне блеженика

на основу слободне оцене и на основу дискреционог одлучивања, пошто Закон изричито предвиђа услове за именовање у члану 25. и 26., те поступак именовања, као и критеријуме који се узимају у обзир при избору више кандидата како је прописано чланом 29. став 4. Закона о јавном бележништву. Дискрециона оцена управног органа се не сме подразумевати, већ мора бити изричито предвиђена. Министар правде је у потпуности везан законским одредбама у погледу доношења акта о избору бележника и није имао дискрециона овлашћења при доношењу оспореног акта. Исто тако није довољно набројати утврђене, а необјављене критеријуме и навести да су цењени, већ је било потребно објаснити конкретне разлоге решења у погледу „не" испуњености у односу на сваког појединачног учесника у конкурсу (пресуда ВСС У 5162/06 од 11.05.2007. године). Још је навео и да оспорено решење не садржи конкретне и индивидуализоване разлоге на основу којих је утврђено који услов за избор испуњава лице које је именовано, а не испуњавају неизабрана лица која су конкурисала, односно тужиоци. Оваквим поступањем није поштован стандард правичног суђења, повређена су начела правне сигурности, равноправности учесника на конкурсу, једнакости грађана пред законом, заштите права грађана и заштите јавног интереса прописана Законом о општем управном поступку, дошло је до повреде Уставом и Конвенцијом зајемчених права и слобода, нису поштована правила Директиве 2006/123/ЕС Европског парламента и Савета о услугама на унутрашњем тржишту од 12.12.2006. године, а није узета у обзир ни Резолуција (77) Савета Европе „о заштити појединаца у односу на акте органа управе" усвојена од стране Комитета министара на 275. седници одржаној 28.09.1977. године на нивоу заменика министара, са циљем обезбеђивања правичности у односима између појединца и органа управе. Истакао је да претходна пресуда Управног суда указује не само да је Одлука о избору незаконита, већ да је читава конкурсна процедура незаконита, те да је незаконит избор кандидата проистекао из незаконите процедуре. Осим тога, тужилац је оспорио именовање ВВ за јавног бележника и из разлога недостојности у смислу члана 26. став 4. ЗЈБ, пошто је Оснивачку скупштину удружења „Јавнобележничка комора Србије" од 15.08.2014. године, у којој је учествовао и именовани јавни бележник, чинило 94/93 бележника именованих решењима министра правде, чиме је експлицитно повређена одредба члана 179. став 1. Закона о јавном бележништву о броју јавних бележника неопходних за одржавање оснивачке скупштине и формирање Јавнобележничке коморе. Првом радњом, по конкурсу именовани јавни бележници су флагрантно прекршили Закон о јавном бележништву приставши као високопрофилисани правници да се конституишу у Комору, са свим органима, не испуњавајући изричиту одредбу Закона о броју јавних бележника неопходних да се иста конституише. На овај начин су свих 94 правника, именованих за јавне бележнике по јавном конкурсу из јуна 2014. године показали да не поштују закон, да нису савесни и непристрасни, да им недостаје професионални интегритет којим би ставили општи интерес испред личног и у том смислу су недостојни сваког именовања у службама од јавног поверења. Предложио је да суд тужбу уважи, оспорено решење поништи и предмет врати туженом органу на поновно одлучивање са конкретним налогом да по спроведеном конкурсу испоштује све одредбе на непристрасан и транспарентан начин: услове за именовање, критеријуме за избор и надлежност, да постави кроз подзаконски акт критеријуме за уједначавање оцењивања кандидата и то: 1. у односу на начин полагања испита тако што ће се кандидатима који су писмени испит положили у првом испитном року у трајању од 3 сата (касније 4) признати увећана оцена; 2. пондерисати критеријуме које Закон предвиђа и одредити на

који начин су они у сразмери – успех на испитима јавнобележнички и правосудни и послови на којима су кандидати раније радили (рад у управи, привреди, правосуђу и адвокатури), додатне обуке и знања кандидата и др.; 3. прибавити мишљење о раду кандидата на ранијим пословима од послодаваца, удружења и др., те дати образложење у сваком конкретном случају које је јасно и транспарентно у погледу разлога због кога је изабрани кандидат квалитетнији и бољи од осталих који су конкурисали. Такође је предложио и да суд обавеже туженог на накнаду нематеријалне штете тужиоцу проистекле као последица оспореног решења, а манифестоване на начине ближе описане у тужби, за више видова ове врсте штете и то: због повреде части и угледа у износима од по 5.000.000,00 динара са законском затезном каматом почев од дана пресуђења до коначне исплате, због повреде слобода и права личности – права на правично суђење и права на једнакост грађана пред законом, односно повреда члана 6., 13. и 14. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода, у износу од по 5.000.000,00 динара са законском затезном каматом почев од дана пресуђења до коначне исплате, као и накнаду нематеријалне штете због неизвршавања судске пресуде у смислу члана 72. Закона о управним споровима у износу од по 1.000.000,00 динара са припадајућом законском затезном каматом од пресуђења до коначне исплате, све у року од 8 дана од пријема пресуде. Затражио је и да суд обавеже туженог да тужиоцу на име накнаде материјалне штете и то на име измакле добити за период од 01.09.2014. године исплати износ од по 1.000.000,00 динара месечно са припадајућом законском затезном каматом почев од 10-ог у наредном месецу за претходни месец, до коначне исплате, у року од 8 дана од пријема пресуде. Такође је предложио да суд обавеже туженог на накнаду трошкова управног спора тужиоцу по АТ и ТТ са законском затезном каматом од дана пресуђења до коначне исплате, у року од 8 дана од пријема пресуде, за састав тужбе у износу од 16.500,00.

Тужбом поднетом Управном дана 26.12.2017. године, преко пуномоћника, и заведеном под бројем 6 У 19750/17, тужиља ББ из ..., је оспорила законитост решења туженог органа број: 740-07-01835/2014-22 од 21.09.2017. године, којим је ВВ именована за јавног бележника за подручје Првог основног суда у Београду, градску општину ..., почев од 01.08.2014. године, из свих законом прописаних разлога, наводећи да је оспореним решењем тужени повредио одредбу члана 29. став 4. Закона о јавном бележништву с обзиром да је из оспореног решења нејасно на основу ког Правилника, на основу ког прописа и критеријума је ВВ бодована и на који начин је министар дошао до обрачуна од 112 бодова, затим се наводи да је именована испунила све потребне критеријуме јавног конкурса, помиње се „запажен успех на јавнобележничком испиту” са оценом 9,06, положен правосудни испит дана 23.02.2004. године и оцена „положио” на испиту, те квалитетно радно искуство у струци с обзиром на врсту послова којима се у континуитету бавила, наводе се и послови на којима је кандидаткиња радила, али је нејасно на који је то начин комисија, односно министар, ценио врсту послова и оценио да је тај рад квалитетнији од осталих кандидата, посебно имајући у виду да ни комисија, ни министар нису тражили посебно мишљење послодавца код кога су кандидати били запослени, односно код којих су обављали послове. Иако се у образложењу решења наводи да је министар узео у обзир успех у обављању послова, комисија и министар нису вршили оцену успешности вршења послова, већ су без икаквог правног основа, супротно одредбама Закона о јавном бележништву, применили критеријум дужине радног стажа у правничкој струци, чиме

су дискриминисани кандидати који спадају у млађу генерацију правних стручњака, а који су испуњавали услове за именовање, међу којима је и тужиља, која је као адвокат, од 2006. године радила на пословима који спадају у делокруг послова јавног бележника. С тога је нејасно и на основу које писмене документације је утврђена дужина стажа појединих кандидата и према ком критеријуму је бодован успех на пословима, односно врста и резултати у пословању, посебно када се има у виду обавезна писмена документација која је приложена уз пријаву, а која је предвиђена условима конкурса и достављена до дана закључења конкурса. Документација која није била предвиђена условима конкурса и која је достављена након закључења конкурса, не може бити предмет бодовања и оцењивања, па је исту требало одбацити, односно није могла бити узета у обзир приликом бодовања. Комисија је сасвим произвољно, без икаквог правног основа, утврдила и на који начин ће бодовати дужину радног стажа - што све заједно чини Одлуке о именовању незаконитим. Тужени је произвољно и паушално примењивао одредбе Закона којима је предвиђено да ће се ценити успех кандидата на правосудном и јавнобележничком испиту, имајући у виду чињеницу да нису сви кандидати имали исти успех на правосудном. Комисија је погрешно закључила да се успехом сматра само оцена на испиту, а успех је када кандидат положи испит из првог пута и одједном, док се мањим успехом сматра полагање испита из више пута и у деловима. Комисија и министар нису ценили успех на описан начин, већ су узимали у обзир да је кандидат „положио" испит, што га свакако не разликује од осталих канидата, јер су сви „положили" испит, па, уколико би се ценио успех на правосудном испиту, по описаној оцени „положио", одредба члана 29. Закона о јавном бележништву би изгубила смисао. Исто тако је комисија без икаквог правног извора, без основа у одредбама наведеног Закона, успех на јавнобележничком испиту узимала у обзир само као оцену, сматрајући оцену успехом, па је бодујући кандидате на овакав начин, а у ситуацији кад су неки кандидати положили испит из другог, трећег пута или из делова, а други положили испит из првог пута и одједном, са мањом оценом, бодовани као мање успешни. Такође кандидати који су испит положили у јуну 2012. године, међу којима је и тужиља, имали су за израду писменог дела испита три сата, док су остали кандидати и у другим испитним роковима писмени део испита радили за четири сата, при чему се писмени задатак у јуну 2012. године састојао из два дела – теоријских питања и два записа, а у каснијим роковима, садржао је углавном само један запис. Кандидати су оцењивани и на основу два различита Правилника, из 2011. и из 2013. године, што је допринело различитом начину њиховог оцењивања, а што је све довело и до неравноправности кандидата који су полагали јавнобележнички испит, односно њиховом неједнаком положају приликом оцењивања, а касније и приликом бодовања њиховог успеха, и тиме, и именовања, каквим поступањем је тужиља стављена у неповољнији положај у односу на кандидате који нису полагали испит у првом испитном року. Указала је на различит састав комисија именованих 2012. и 2013. године, што је за последицу имало да кандидати не буду равноправни и да им под једнаким условима не буду доступна радна места, чиме су повређене одредбе члана 32. - 38. ЗУП-а и члана 6. Устава РС. Такође је навела да је комисија истовремено утврдила сасвим произвољно и без законског основа субјективни критеријум – општи утисак чланова комисије о кандидатима који се стиче на основу увида у документацију и обављеног разговора. Ово зато што чланови комисије, по мишљењу тужиље не поседују стручна знања за доношење оваквих процена јер се сва три члана комисије баве специјалистичким правним пословима из других области права, што их не

препоручује за давање стручног мишљења из области психолошке анализе личности. Такође, тужиља као кандидат није имала могућност да се на разговору који је био заказан у просторијама министарства, изјашњава о разлозима и мотивима за бављење јавнобележничком професијом, због чега је, осим раније изнетих разлога нејасно на основу чега је комисија донела своје мишљење, а министар правде затим донео одлуке о именовању. Посебно је указала да побијајући одлуке донете применом произвољно утврђених критеријума за именовање јавних бележника од стране комисије, тужиља побија и начин и број бодова за појединачне самоиницијативно утврђене критеријуме које је комисија применила приликом бодовања кандидата, а који нису били познати кандидатима у време расписивања конкурса што је све довело до доношења незаконитих одлука о именовању јавних бележника. Навела је да сматра и да је тужени повредио и одредбу члана 16. став 5. Закона о јавном бележништву расписујући конкурс на начин да је ограничио кандидате тако да могу конкурисати за место јавног бележника само за општину, односно град на чијој територији имају пријављено пребивалиште, чиме им је ограничио и право на рад и могућност обављања јавнобележничке делатности на територији целе Републике Србије, чиме је повређено и уставно право о једнакости пред законом, право на рад под једнаким условима и забрани дискриминације предвиђено Европском Конвенцијом за заштиту људских права и основних слобода. Такође је навела да је оспорено решење донето и са правним дејством уназад, почев од 01.08.2014. године, што решење чини мањкавим, донетим у супротности са законом. Предложила је да суд из свих наведених разлога тужбу уважи, оспорено решење поништи и предмет врати туженом органу на поновно одлучивање, а туженог обавеже на накнаду трошкова управног спора у износу од 36.000,00 динара за састав тужбе.

Тужени орган је у одговорима на тужбе у предметима 26 У 14858/17 од 19.10.2017. године и 13.08.2018. године и 6 У 19750/17 од 19.02.2018. године у свему остао при наводима образложења оспореног решења истичући да је тим решењем тужени у свему поступио у складу са обавезујућим налогом датим у пресуди Управног суда 1 У 11343/14 од 31.08.2017. године, у чијем извршењу је оспорено решење и донето. Међутим, том пресудом није поништен поступак јавног конкурса, него решење о исходу конкурса, па како је то решење поништено након почетка примене важећег Закона о општем управном поступку, тужени је поновни поступак у конкретном случају спровео према примедбама Управног суда из означене пресуде, а у складу са одредбом члана 213. став 2. Закона о општем управном поступку („Службени гласник РС”, бр. 18/16). Указао је да је приликом спровођења поновног поступка утврђено и јасно наведено у оспореном решењу, да је Министарство правде у складу са Правилником о привременом броју јавнобележничких места и службеним седиштима јавних бележника и јавнобележничким местима за која ће се расписати конкурс за првих 100 јавних бележника (“Сл. гласник РС”, бр. 31/12 и 57/14), расписало јавни конкурс за именовање јавних бележника, ради попуњавања првих 100 јавнобележничких места за подручја основних судова, да је конкурс објављен у “Сл. гласнику РС”, бр. 59, дана 05.06.2014. године, те да је министар правде ради спровођења наведеног конкурса на основу одредбе члана 178. став 1. Закона о јавном бележништву (“Службени гласник РС”, бр. 31/11,...55/14) дана 15.05.2014. године образовао решењем Конкурсну комисију која је обављала послове Коморе у поступку избора јавних бележника. Конкурсна комисија је у складу са законом прописаним овлашћењима, проверила поднете пријаве, утврдила њихову благовременост и потпуност, прибавила мишљење од органа,

организација или других правних, односно физичких лица код којих су кандидати радили, обавила разговоре са пријављеним кандидатима који су доставили благовремене и потпуне пријаве, о чему су уз сагласност кандидата сачињавани и тонски записи и оценила испуњеност услова за именовање прописане одредбама члана 25. и 26. Закона о јавном бележништву, те дана 31.07.2014. године министру правде доставила мишљење о кандидатима пријављеним на јавни конкурс за именовање јавних бележника ради попуњавања првих сто јавнобележничких места што чини, између осталог, неоснованим и наводе тужби да је нејасно на основу које писане документације је утврђена дужина стажа кандидата. Указао је на чињеницу да је разлог доношења претходне пресуде Управног суда о поништају решења Министарства правде број: 740-07/01835/2014-22 од 01.08.2014. године, био у мањкавости образложења оспореног решења и те мањкавости, на које је Управни суд указао, уклоњене су доношењем сада оспореног решења од 21.09.2017. године. Додао је да се примедбе Управног суда изнете у пресуди од 31.08.2017. године нису односиле на поступак спровођења конкурса, већ искључиво на одлуку министра о избору и именовању јавног бележника, тачније примедбе су се односиле на недостатке који су се тицали образложења оспореног решења у сегменту дискреционих овлашћења министра правде и образлагања свих критеријума којима се министар руководио при доношењу оспореног решења. Стога је тужени приликом доношења новог решења управо поступио по ставу Управног суда у делу дискреционог овлашћења и делу излагања разлога којима се руководио при доношењу одлуке, притом узимајући у обзир мишљење које је конкурсна комисија израдила 30.07.2014. године. Позивајући се на одредбе Закона о јавном бележништву и Закона о општем управном поступку ближе наведене у одговору на тужбу, тужени је надаље истакао да, имајући у виду овлашћења министра правде прописана Законом о јавном бележништву приликом именовања јавних бележника, именовање одређених лица између кандидата који испуњавају законом прописане услове за именовање јавних бележника, несумњиво представља дискреционо право министра правде, што је поткрепљено и правним схватањем заузетим на 70. Седници свих судија Управног суда од 30.10.2016. године, према ком је министру правде Законом о јавном бележништву дато овлашћење да одлуку о избору и именовању јавног бележника донесе по слободној оцени, узимајући у обзир успех кандидата на правосудном и јавнобележничком испиту, врсту правних послова на којима су радили, као и резултате које су постигли на раду, што значи дужност поступања у складу са одредбама члана 5. став 2. Закона о општем управном поступку, односно да се у управним стварима у којима је орган овлашћен да решава по слободној оцени, решење мора донети у границама овлашћења и у складу са циљем у коме је овлашћење дато, а што чини неоснованим и наводе тужби да министар правде није имао дискрециона овлашћења при доношењу оспореног акта, јер је био везан изричитим одредбама Закона о јавном бележништву. Стога је тужени у оспореном решењу, поред навођења прописа на основу којих је овлашћен да управну ствар реши по слободној оцени, поступио по примедбама Управног суда и тако што је јасно изложио у образложењу решења, разлоге којима се руководио при његовом доношењу, а с обзиром да је оспорени акт донет по слободној оцени, на коју је на основу свега напред изнетог министар правде без сумње овлашћен, то је поступљено у границама датог законског овлашћења и у складу са циљем који је законодавац имао у виду поверавајући дато овлашћење, а то је изналажење најбољег кандидата за кога се може оправдано очекивати законит, професионалан, одговоран и савестан рад у обављању

послова јавног бележника. Министар правде је у поновном поступку ценио све пријаве кандидата за подручје Првог основног суда у Београду, ГО ..., утврдио да ли кандидати испуњавају све потребне услове за именовање предвиђене чланом 25. и 26. Закона о јавном бележништву, ценио је успех свих 61 кандидата на правосудном и јавнобележничком испиту, врсту послова на којима су радили, као и резултате које су у раду постигли, а узети су у обзир и врста правних послова на којима је кандитат ВВ претходно радила и резултати које је постигла на раду, па је утврђено да је ВВ у потпуности испунила све тражене критеријуме јавног конкурса, те да ће њен избор допринети квалитету обављања јавнобележничких послова прописаних законом. Тужени је оспорио и наводе тужби према којима, на основу одредаба члана 27., 29. и 178. Закона о јавном бележништву конкурсна комисија и министар правде немају овлашћење да дају мишљење о пријављеним кандидатима и да именују јавне бележнике на основу слободне оцене, а ово, између осталог, и зато што конкурсна комисија управо на основу одредба члана 179. Закона о јавном бележништву, у вези са чланом 29. став 2. истог закона, доставља министру правде примљене пријаве са својим мишљењем најкасније у року од 30 дана од истека рока за пријављивање, а то мишљење је министар правде имао у виду приликом доношења решења о именовању у поновљеном поступку. Без упоришта су и тужбени наводи да је оспорено решење незаконито из разлога што нису назначени остали кандидати који су учествовали на конкурсу, које су оцене остварили на јавнобележничком и правосудном испиту и које су резултате на раду остварили, односно што оспорени побијани акт не садржи конкретне и индивидуализоване разлоге на основу којих је утврђено које услове испуњава лице које је именовано, а не испуњавају лица која нису именована. Наиме, министар правде је у складу са чланом 27. Закона о јавном бележништву разматрајући поднете пријаве на конкурсу у поступку његовог спровођења донео решења о именовању, а не решења о неизбору кандидата и у складу са наведеним, донео је и образложено решење о именовању ВВ за јавног бележника за подручје Првог основног суда у Београду, ГО ... У односу на наводе у тужби да је приликом именовања посебно требало ценити када су кандидати полагали јавнобележнички испит, из ког пута су положили и по којим правилима, тужени је навео да су начин оцењивања и утврђивање завршне оцене на јавнобележничком испиту, прописани одредбама члана 7. до 11. Правилника о јавнобележничком испиту (“Сл. гласник РС”, бр. 71/11...31/13), те да је достављање уверења о положеном јавнобележничком испиту, уз пријаву на јавни конкурс, на ком уверењу је назначена и завршна оцена, једино релевантан за оцену да ли кандидат испуњава услове из члана 25. тачка 4. и члана 29. став 4. Закона о јавном бележништву, док сва остала питања о року у коме је кандидат положио испит, пред којом комисијом, да ли је положио испит из првог пута, нису релевантна за оцену испуњености услова из наведених одредаба Закона о јавном бележништву. Тужени је посебно истакао да је први јавнобележнички испит одржан у мају 2012. године и да је спроведен у складу са Законом о јавном бележништву и Правилником о јавнобележничком испиту, да су током 2012. године одржана још два испита, у септембру и у октобру, који су спроведени у складу са наведеним актима, којима је било прописано да се испитна комисија састоји од шест чланова, а једног кандидата проверавају три члана комисије, по распореду који је за сваки испитни рок утврдио председник комисије. Одредбом члана 146. став 3. Закона о изменама и допунама Закона о јавном бележништву (“Сл. гласник РС”, бр. 19/13), предвиђено је да се испитна комисија састоји од пет чланова, с тим да једног кандидата испитује свих пет чланова комисије. С обзиром на измене

Закона о јавном бележништву у погледу састава испитне комисије, министар правде и државне управе је донео Правилник о изменама и допунама Правилника о полагању јавнобележничког испита који се примењује од 05.04.2013. године и којим је прописано да се испитна комисија састоји од пет чланова, од којих је један председник комисије. У складу са наведеним изменама, кандидата на усменом делу испита испитује свих пет чланова комисије, а не три члана, како је раније било прописано, што никако не може бити оцењено као олакшавајућа околност приликом испитивања. Из тих разлога, неосновани су наводи тужби да сви пријављени кандидати нису имали исте услове полагања јавнобележничког испита услед мењања правила полагања, јер је оцењивање писменог дела испита, усменог дела испита, као и утврђивање завршне оцене на испиту, прописано Правилником о полагању јавнобележничког испита. Нетачно је и да се испит полагао по различитим критеријумима, нарочито с обзиром на то да се Програм за полагање јавнобележничког испита који представља саставни део Правилника о полагању јавнобележничког испита, није мењао и примењивао се на све кандидате који су полагали јавнобележнички испит почев од првог одржаног јавнобележничког испита у мају месецу 2012. године, до данас. Тужени је оспорио и наводе тужби према којима оспорено решење не може да има ретроактивно дејство, истичући да су оспореним решењем, у складу са правним ставом Управног суда исказаним у пресуди 1 У 11343/14 од 31.08.2017. године, отклоњени недостаци претходног решења о именовању, ново решење од 21.09.2017. године је ступило на снагу уместо поништеног, са правним дејством од 01. августа 2014. године, са којим даном је ВВ именована за јавног бележника и почев од ког дана су послови јавног бележништва до доношења пресуде од 31.08.2017. године обављани, на који начин је очувана и законитост обављених јавнобележничких послова и правне сигурности трећих лица на која се одражавају ефекти до сада обављених јавнобележничких послова, у складу са одредбом члана 5. став 3. Закона о општем управном поступку. Сматрајући да је оспореним решењем у свему поступљено по налогу Управног суда, тужени је у одговору на тужбу у предмету 26 У 14858/17 и још навео и да накнадно проширивање тужбеног захтева разлозима који нису изнети у претходном судском поступку који представљају захтеве изван граница наложеног из пресуде, а односе се на потпуно нови поступак који је по мишљењу тужиоца требало спровести, представља произвољност и усмерено је на ометање спровођења законских обавеза државног органа у погледу успоставе и деловања јавнобележничке функције. У одговору на тужбу у предмету 6 У 19750/17, тужени је додао и да су неосновани наводи тужиље којима се оспорава састав и стручност конкурсне комисије, те састав испитне комисије, истичући да Закон о јавном бележништу не прецизира ко може бити члан конкурсне комисије, већ прописује да ће министар правде за спровођење конкурса именовати конкурсну комисију која ће обављати послове Коморе у поступку избора јавних бележника, због чега нису основани наводи тужбе да су у време именовања комисије постојале околности које су утицале на непристрасност чланова конкурсне комисије приликом састављања мишљења о кандидатима који су поднели пријаву на конкурс за именовање јавних бележника, тим пре што тужиља приликом обављања разговора са члановима конкурсне комисије, као и у току спровођења поступка, није истицала примедбе на стручност чланова комисије, нити разлоге за изузеће чланова, иако јој је било познато да су чланови конкурсне комисије учествовали и у раду испитне комисије током организовања јавнобележничких испита у 2013. и 2014. години. Тужени орган је такође предочио суду да је копију списа формираних по пријави тужиоца АА доставио

у предмету 18 У 11583/17, док је списе предмета по пријави тужиље ББ доставио уз одговор на тужбу у предмету Управног суда 23 У 14038/17, а списе предмета по пријави ВВ на конкурс, уз одговор на тужбу у предмету Управног суда 22 У 14858/17. Из свих напред наведених разлога изнетих у одговорима на тужбе, тужени орган је предложио да Управни суд тужбе, као неосноване, одбије.

Заинтересовано лице ВВ из Београда, није доставила одговор на тужбу.

Управни суд је одржао усмену јавну расправу дана 16.06.2022. године, применом одредбе члана 34. став 1. Закона о управним споровима ("Сл. гласник РС", бр. 111/09), у присуству заинтересованог лица ВВ, а одсуству уредно позваних пуномоћника тужилаца АА и ББ и туженог органа, у складу са одредбом члана 38. Закона о управним споровима.

Како се у тужбама заведеним у уписнику Управног суда под бројем 26 У 14858/17 и 6 У 19750/17, побија законитост истог оспореног решења број: 740-07-01835/2014-22 од 21.09.2017. године, суд је из разлога економичности и целисходности спојио поступке ради вођења јединственог поступка и доношења јединствене одлуке под пословним бројем 26 У 14858/17, применом одредбе члана 328. став 1. Закона о парничном поступку ("Сл. гласник РС", бр. 72/11...18/20), на чију сходну примену упућује одредба члана 74. Закона о управним споровима ("Сл. гласник РС", бр. 111/09).

Заинтересовано лице ВВ се у својој речи на усменој јавној расправи придружила наводима туженог, али с обзиром на изнете наводе у тужбама посебно указује, оспоравајући те наводе, да је она јавни бележник од 2014. године, да је завршила Правни факултет са просечном оценом 9,02 са мање од 22 године. Даље истиче: да се запослила у Другом општинском суду у Београду у Земљишно-књижном одељењу и у ванпарничном одељењу као приправник, на оставинама, а да је то суштина јавнобележничког посла. Након положеног правосудног испита у 24. ој години и то одједном, радила је као сарадник и виши сарадник у суду, а потом као директор Правне службе у банци на заложним изјавама и хипотекама, што чини 50% јавнобележничког посла. Специјализирала је право ЕУ и у Нансију се упознала са суштином француског нотарског система. Говори четири светска језика и стога је, на позив, радила у Влади Републике Србије на послу припреме за отварање поглавља за придруживање Европској унији, уписала Дипломатску академију, а потом, с обзиром да Србија и Албанија једине нису увеле нотарски систем, због налога ради приступања ЕУ увођења нотарског система, када је кренуло увођење, положила нотарски испит и именована је за јавног бележника. У нотарској канцеларији је запослено 20 дипломираних правника и административног особља, оверава се преко 3.000 уговора годишње и за све ово време није имала ниједну дисциплинску, прекршајну или било какву другу пријаву. Одговорно приступа том послу, па је тако, примера ради, наставила рад у року од 15 дана од порођаја. Других предлога у допуну доказног поступка није имала. Предложила је да суд тужбу одбије.

По разматрању навода тужби, одговора на тужбе, списа ове управне ствари, у предмету 26 У 14858/17 и у предмету 6 У 19750/17, те водећи рачуна о речи заинтересованог лица изнетих на усменој јавној расправи, испитујући оспорени управни акт у смислу одредбе члана 41. Закона о управним споровима, након усмене

јавне расправе одржане у смислу одредбе члана 2., члана 33. став 1., члана 34. став 2. и члана 38. Закона о управним споровима, Управни суд је нашао да тужбе нису основане.

Према стању у списима и разлозима образложења оспореног решења, министар правде је расписао конкурс за именовање јавних бележника ради попуњавања 100 јавнобележничких места за подручја основних судова, који је објављен у "Сл. гласнику РС", бр. 59 од 05.06.2014. године. У поступку спровођења конкурса, министар правде је на основу члана 178. став 2. и 3. Закона о јавном бележништву дана 15.05.2014. године, донео решење о образовању конкурсне комисије која је обављала послове Коморе у поступку избора јавних бележника, проверила поднете пријаве, утврдила њихову благовременост и потпуност, прибавила мишљење од органа и организација код којих су кандидати радили, обавила разговоре са пријављеним кандидатима и оценила да ли испуњавају услове за именовање прописане одредбама члана 25. и 26. Закона о јавном бележништву. У поступку који је претходио давању мишљења конкурсне комисије о пријављеним кандидатима министру правде, конкурсна комисија је извршила вредновање кандидата на основу успеха на јавнобележничком испиту, дужине радног стажа и општег утиска чланова комисије о кандидатима стеченог на основу увида у документацију сваког од кандидата и обављеног разговора и дана 31.07.2014. године доставила мишљење министру правде. Кандидат ВВ је бодована са 112 поена и Комисија је дала мишљење да се за подручје Првог основног суда у Београду, ГО ... именује за јавног бележника. По прибављеном мишљењу конкурсне комисије и целокупне документације, министар правде је решењем број: 740-07/01835/2014-22 од 01.08.2014. године, именовао ВВ за јавног бележника за подручје Првог основног суда у Београду, ГО ..., пошто је претходно утврдио да испуњава опште услове за именовање, ценећи приликом избора овог кандидата њен успех на јавнобележничком испиту и врсту правних послова које је обављала, у складу са чланом 29. став 4. Закона о јавном бележништву. Против овог решења тужилац АА поднео је тужбу Управном суду, који је својом пресудом 1 У 11343/14 од 31.10.2017. године, тужбу уважио, оспорено решење поништио и предмет вратио туженом органу на поновно одлучивање. Полазећи од заузетог правног става на 70. Седници свих судија од 31.10.2016. године, према коме Закон о јавном бележништву даје овлашћење министру правде да одлуку о избору и именовању јавног бележника донесе по слободној оцени, узимајући у обзир успех кандидата на правосудном и јавнобележничком испиту, врсту правних послова на којима су радили, као и резултате које су постигли, што значи да је тужени дужан да поступа у складу са одредбом члана 5. став 2. Закона о општем управном поступку, Суд је оценио да је тужени био дужан да у складу са одредбом члана 199. став 3. Закона о општем управном поступку у образложењу оспореног решења наведе пропис на основу кога је овлашћен да ову управну ствар реши по слободној оцени и јасно изложи разлоге којима се руководио при доношењу решења. Како је тужени то пропустио да учини, не наводећи да ли је приликом именовања јавног бележника узео у обзир успех кандидата на правосудном испиту и резултате које је именовани кандидат постигао на раду, поступио је супротно одредби члана 29. став 4. Закона о јавном бележништву, на који се позвао и супротно правном ставу Управног суда, због чега је оспорено решење поништено, будући да је тужени повредио правила поступка из одредбе члана 199. став 3. у вези са ставом 2. и у вези са одредбом члана 5. став 2. Закона о општем управном поступку.

Поступајући у извршењу пресуде Управног суда 1 У 11343/14 од 31.08.2017. године, тужени је у складу са одредбом члана 69. став 2. Закона о управним споровима, донео оспорено решење од 21.09.2017. године, којим је ВВ именована за јавног бележника за подручје Првог основног суда у Београду, ГО ..., почев од 01.08.2014. године, ценећи у поновном поступку успех свих 61 кандидата на правосудном и јавнобележничком испиту, врсту послова на којима су кандидати радили, резултате које су у раду постигли у циљу изналажења најбољег кандидата за кога се може оправдано очекивати законит, професионалан, одговоран и савестан рад у обављању послова јавног бележника. На основу својих овлашћења прописаних чланом 27. Закона о јавном бележништву и критеријума прописаних чланом 29. истог Закона, тужени је поново именовао кандидата ВВ јер је нашао да је овај кандидат у потпуности испунила све прописане критеријуме јавног конкурса, да је остварила успех на јавнобележничком испиту са оценом 9,06, да је правосудни испит дана 23.02.2004. године положила са оценом "положио" и да има квалитетно радно искуство у струци с обзиром на врсту посла који је у континуитету обављала, а ради се о пословима у правосуђу, односно да је од 15.01.2002. године била запослена у Другпм општинском суду у Београду, где је након приправничког стажа и положеног правосудног испита обављала послове судијског помоћника, а потом послове вишег судијског сарадника од 23.02.2006. године, па надаље. Потом је именована била запослена на радном месту заменика директора правне службе у банци "Volksbank" након чега је обављала послове самосталног саветника у Републичком секретаријату за закнодавство и то на нормативним пословима у Одељењу за правнотехничку редактуру превода правних текстова Европске уније и методологију израде прописа почев од 20.03.2013. године и надаље, па сматрајући да сви напред описани пословии доносе разноврсности искуства што је у блиској вези са јавнобележничким пословима, због чега ће избор именоване допринети квалитету обављања јавнобележничких послова прописаних законом. Приликом доношења решења о именовању тужени је имао у виду да је исто донето у поновном поступку, након поништаја решења о именовању из 2014. године, које је поништено са разлога недостатка образложења одлуке, а да су се послови јавног бележништва у међувремену, до пресуде Управног суда обављали, па је отклањањем недостатака ранијег поступка на које је указано и у складу са правним ставовима Управног суда, датим у пресуди од 31.08.2017. године, у поновном поступку за дан именовања ВВ утврдио 01. август 2014. године, као дан са којим је решење и почело да производи правно и фактичко дејство, на који начин је новодонето решење ступило на снагу уместо поништеног, са правним дејством од 01.08.2014. године. Оценом сваког доказа појединачно и свих доказа заједно, укупно утврђеног чињеничног стања и постигнутих резултата на јавном конкурсу за именовање јавног бележника, применом овлашћења из члана 27. у вези са чланом 29. став 4. Закона о јавном бележништву, а у складу са одредбом члана 213. став 2. у вези са чланом 136. Закона о општем управном поступку ("Сл. гласник РС", бр. 18/16), тужени је донео одлуку као у диспозитиву оспореног решења.

Одредбом члана 27. став 1. Закона о јавном бележништву ("Сл. гласник РС", бр. 31/11...55/14), (у даљем тексту ЗЈБ), прописано је да јавног бележника именује решењем министар, по прибављеном мишљењу Коморе на основу јавног конкурса. Ставом 2. је прописано да је решење министра коначно, а ставом 3. да се против решења министра из става 1. овог члана може покренути управни спор.

Одредбом члана 29. став 4. ЗЈБ, прописано је да ће се при избору између више кандидата, узети у обзир њихов успех на правосудном и јавнобележничком испиту, врста правних послова на којима су радили, као и резултати које су постигли на раду. Ставом 6. истог члана Закона је прописано да се у поступку именовања јавног бележника, сходно примењују одредбе Закона којим се уређује општи управни поступак.

Одредбом члана 178. став 1. ЗЈБ, прописано је да ће Министарство у року од 9 месеци од дана ступања на снагу овог закона, расписати конкурс за именовање јавних бележника ради попуњавања првих 100 јавнобележничких места. Ставом 2. је прописано да ће за спровођење конкурса из става 1. овог члана, министар у року од 8 месеци од дана ступања на снагу овог закона именовати конкурсну комисију која ће обављати послове Коморе у поступку избора јавних бележника. Ставом 3. је прописано да је Конкурсна комисија из става 2. овог члана састављена од три члана, а ставом 4. да се Конкурс из става 1. овог члана спроводи по одредбама чланова 25.- 30. овог Закона, док је ставом 5. прописано да ће првих 100 јавних бележника бити именовано у року од једне године од дана ступања на снагу овог закона.

Одредбом члана 179. ЗЈБ, ставом 1. је прописано да ће се у року од 15 дана од дана именовања првих 100 јавних бележника одржати оснивачка скупштина Коморе, ставом 2. да оснивачку скупштину Коморе сазива и њоме руководи најстарији јавни бележник, а ставом 3. да ће у року од 90 дана од дана одржавања оснивачке скупштине, Комора изабрати органе Коморе и донети подзаконске акте предвиђене овим законом.

Одредбом члана 69. став 2. Закона о управним споровима (“Сл. гласник РС”, бр. 111/09), је прописано да ако према природи ствари у којој је настао управни спор треба уместо поништеног управног акта донети други, надлежни орган је дужан да тај акт донесе без одлагања, а најкасније у року од 30 дана од дана достављања пресуде, при чему је надлежни орган везан правним схватањем суда, као и примедбама суда у погледу поступка.

Полазећи од чињеничног и правног стања ове управне ствари, Управни суд налази да је оспорено решење донето без повреде правила поступка и уз правилну примену материјалног права. Оспореним решењем тужени орган је у потпуности поступио у складу са правним схватањем суда изложеним у пресуди 1 У 11343/14 од 31.08.2017. године и отклонивши повреде правила поступка на које му је суд указао и на основу овлашћења прописаног одредбама члана 27. став 1. и 2., у вези са чланом 29. Закона о јавном бележништву (“Сл. гласник РС”, бр. 31/11...55/14), по слободној оцени, у границама овлашћења и у складу са циљем у коме му је овлашћење дато, именовао ВВ за јавног бележника за подручје Првог основног суда у Београду, градску општину ..., почев од 01. августа 2014. године. Образложење побијаног решења садржи јасне и одређене разлоге којима се тужени руководио у извршењу пресуде од 31.08.2017. године, које разлоге у свему прихвата и овај суд. Правилно је министар правде у поновном поступку утврдио 01. август 2014. године као дан именовања јавног бележника ВВ, с обзиром да је, сагласно одредби члана 69. став 2. Закона о управним споровима, поништењем претходног решења туженог, поступак именовања враћен у стање у коме се налазио пре него што је поништени акт донесен, што значи у стање оцене успеха свих 61 кандидата на правосудном и јавнобележничком испиту, оцене

врсте послова на којима су кандидати радили и њихових резултата које су у раду постигли, па како је и у поновном поступку донео управни акт којим је на исти начин решио предметну управну ствар, који је заснован на истим доказима на којима је било засновано и претходно поништено решење, али сада темељно образложено и допуњено у складу са заузетим становиштем суда у пресуди од 31.10.2017. године, то је правилно у поновном поступку утврђен као дан именовања 01. август 2014. године, са којим датумом је наступило правно и фактичко дејство именовања јавног бележника ВВ.

Са изнетих разлога нису основани наводи тужилаца којима се указује на ретроактивност оспореног решења уз позивање на одредбу члана 197. став 1. Устава РС („Службени гласник РС”, бр. 98/06). Ово стога што се означеном одредбом Устава утврђује да закони и сви други општи акти не могу имати повратно дејство, а у конкретном случају се не ради о општем акту, већ о појединачном правном акту донетом од стране надлежног органа, непосредном применом прописа сагласно одредби члана 4. Закона о управним споровима и то у поновљеном поступку на основу раније утврђеног чињеничног стања.

Нису основани ни наводи тужби да је тужени донео оспорено решење без поново спроведеног поступка, односно доношења подзаконског акта о критеријумима из члана 29. став 4. Закона о јавном бележништву, формирања конкурсне комисије, доношења мишљења конкурсне комисије, тј. без вредновања и упоређивања свих кандидата, а ово зато што пресудом Управног суда 1 У 11343/14 од 31.08.2017. године није поништен поступак јавног конкурса, него решење о исходу конкурса и тужени је, у складу са својом обавезом прописаном одредбом члана 69. став 2., у извршењу пресуде отклонио све неправилности на које је суд указао и прихватајући правно становиште које је суд заузео у пресуди, тумачећи одредбе Закона о јавном бележништву, који се у конкретном случају примењује, правилном применом одредаба закона на који се позвао, донео управни акт којим је на исти начин решио управну ствар као што је то учинио претходно поништеним решењем, те није било места понављању целокупне конкурсне процедуре за именовање јавног бележника. Суд је ценио и наводе тужилаца да у одредбама члана 27., 29. и 178. Закона о јавном бележништву, није прописано овлашћење конкурсне комисије и министра да даје мишљење о пријављеним кандидатима и да именује јавне бележнике на основу слободне оцене и дискреционог одлучивања, али је нашао да се ни овим наводима не може довести у сумњу правилност и законитост оспореног решења, будући да се о дискреционом овлашћењу министра правде да одлуку о избору и именовању јавног бележника између више кандидата, донесе по слободној оцени, суд већ изјаснио у правном ставу заузетом на 70. Седници свих судија од 31.10.2016. године, изнетом у пресуди 1 У 11343/14 од 31.08.2017. године, као и у другим пресудама, донетим поводом тужби којима су оспорена решења о именовању других јавних бележника.

Не могу се прихватити као основани ни наводи у тужби да побијано решење не садржи конкретне и индивидуализоване разлоге на основу којих је утврђено које услове за избор испуњава лице које је именовано, а не испуњавају неизабрана лица која су конкурисала, односно не испуњавају их тужиоци, с обзиром да је одредбом члана 27. Закона о јавном бележништву прописано да министар решењем именује јавног бележника, а чланом 29. став 6. истог Закона, да се у поступку именовања јавног бележника, сходно примењују одредбе закона којим се уређује општи управни поступак. Како је одредбом члана 141. Закона о општем управном поступку (“Сл.

гласник РС”, бр. 18/16), ставом 4. прописана садржина образложења решења и имајући у виду да побијано решење о именовању јавног бележника ВВ садржи темељно утврђено чињенично стање и доказе на основу којих је утврђено, разлоге који су били одлучујући код оцене сваког доказа, прописе и разлоге који с обзиром на утврђено чињенично стање упућују на одлуку из диспозитива, пропис којим је тужени овлашћен да одлуку о именовању јавног бележника донесе по слободној оцени, те разлоге којима се руководио при одлучивању о избору овог кандидата, то све оспорено решење чини правилним и законитим. Осим тога ниједном одредбом Закона о јавном бележништву којим је, поред осталог, уређен и поступак именовања јавних бележника, није прописано доношење одлуке о неизабраним кандидатима.

Приликом одлучивања, суд је оценио да нису основани ни наводи тужбе тужиоца АА у погледу заводног броја оспореног решења, с обзиром да је оспорено решење заведено под бројем: 740-07-01835/2014-22 дана 21.09.2017. године, у свему у складу са Упутством о канцеларијском пословању органа државне управе („Службени гласник РС”, бр. 10/93...67/16, 3/17) и Уредбом о канцеларијском пословању органа државне управе („Сл. гласник РС”, бр. 80/92...98/16). Без утицаја су и наводи тужбе тужиље ББ којима се указује на повреду одредбе члана 16. став 5. Закона о јавном бележништву, чијом погрешном применом је повређено Уставом заштићено право једнакости пред законом и право на рад под једнаким условима, а ово стога што није у надлежности Управног суда да оцењује да ли је поменута одредба у складу са Уставом Републике Србије, већ је тужиља могла, уколико поменуту одредбу сматра неуставном, да поднесе иницијативу за покретање поступка за оцену уставности и законитости те одредбе. Ово се односи и на наводе тужбе у предмету 26 У 14858/17 усмерених на критеријум успеха на јавнобележничком испиту и промену правила полагања јавнобележничког испита, а ово зато што се, према стању у списима, Програм за полагање јавнобележничког испита који представља саставни део Правилника о јавнобележничком испиту није мењао до данас. Прва три јавнобележничка испита спроведена су у складу са Законом о јавном бележништву (“Службени гласник РС” бр. 31/11) и Правилником о јавнобележничком испиту (“Службени гласник РС” бр. 71/11). Пошто је одредбом члана 146. став 3. Закона о изменама и допунама Закона о јавном бележништву (“Службени гласник РС” бр. 19/13) предвиђена измена у погледу чланова испитне комисије, измењен је и Правилник, доношењем Правилника о изменама и допунама Правилника о јавнобележничком испиту (“Службени гласник РС” бр. 31/13), с тим да ни означени Правилник, чију примену тужиоци сада оспоравају, од почетка примене до данас такође није био предмет иницијативе за покретање поступка за оцену његове уставности и законитости.

Доносећи ову пресуду, суд је ценио и све остале наводе тужби, али их надаље посебно не образлаже, јер сматра да не би могли допринети доношењу другачије одлуке у овом управном спору у коме није предмет целокупна конкурсна процедура именовања јавног бележника, већ тужбом оспорено решење о именовању јавног бележника које је тужени орган донео поступајући у свему по пресуди Управног суда 1 У 11343/14 од 31.08.2017. године, којом пресудом туженом није наложено понављање поступка конкурса за именовање јавних бележника, већ отклањање мањкавости претходног решења на начин наведен у тој пресуди.

Водећи рачуна да је суд нашао да се поднетом тужбама не доводи у сумњу правилност и законитост оспореног решења, због чега су тужбе неосноване, то нису испуњени услови да суд у смислу одредби члана 45. у вези са чланом 16. Закона о управним споровима, донесе одлуку о захтеву тужиоца АА за накнаду штете на начин како је тужбом опредељена.

Следом изложеног, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужилаца, Управни суд је применом одредбе члана 40. став 2., у вези са чланом 46. Закона о управним споровима (“Сл. гласник РС”, бр. 111/09), донео одлуку као у ставу I диспозитива пресуде.

Одлуку као у ставу II диспозитива пресуде, Управни суд је донео применом одредби члана 66. и 67. Закона о управним споровима, у вези са чланом 150. и 153. Закона о парничном поступку (“Сл. гласник РС”, бр. 72/11...18/20), на чију сходну примену упућује одредба члана 74. Закона о управним споровима, с обзиром да тужиоци који су трошкове тражили у овом спору нису успели, па им право на накнаду трошкова не припада.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 17.06.2022. године, 26 У 14858/17

Записничар **Председник већа - судија**
Немања Вујовић,с.р. **Јелица Пајовић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

СЂ